

ပဏာမ လော

အဆုံးသတ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ချက်လိုတယ်

ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဟာ... ကိုယ်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးမိပြီ
ထင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ အတွက် ကြောင်း
လမ်းစေ့စပ်မှုတွေ လုပ်ပြီးတဲ့ အခါကျမှ ... အဲဒီမိန်းကလေးထက် ပိုချစ်
နိုင်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ထပ်ပြီး တွေ့လာခဲ့တဲ့ အခါ
...။

ကိုယ်တိုင်လည်း သစ္စာဖောက်၊ သစ္စာဖျက် နာမည်ပျက်ကြီးနဲ့ စွဲထင်
မသွားရလေအောင် ...၊ ကျန်ရစ်ရမယ့် မိန်းကလေးအတွက်လည်း နာ
ကျင်ခံခက်ရမှုတွေ သက်သာရလေအောင် ...၊ ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးကို
သုံးရင်များ အဆင်ပြေချောမွေ့၊ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာကြရနိုင်လိမ့်မယ်
လို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်ပါသလဲ။

အခန်း (၁)

အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတော့သော “ပြေ” ကိုကြည့်ကာ “မြဲ” ရဲ့ မျက်မှော
င်လေးတွေက တဖြည်းဖြည်း ကုပ်,ကုပ်ကျချင်လာရပါသည်။ ။ တစ်မျိုးပဲ
...။

ခါတိုင်းလည်း မြဲရဲ့ ပြေဟာ ဘယ်တော့မှ အားသည် မရှိ။ အမြဲတ
စေ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေ တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သို့သော် ဘယ်
လောက်ပဲ အလုပ်ရှုပ်,ရှုပ် ထာဝရတက်ကြွ၍ လန်းနေတတ်မြဲဖြစ်တဲ့
ပြေဟာ ... ကြည့်ကောင်းလွန်းသော စတိုင်တစ်ခုနဲ့ “အလုပ်ရှုပ်သည် ”

ဟူသော အခြေအနေတစ်ခုကိုပင် မရိပ်မိစေနိုင်တော့လောက်အောင် သွက်လက်တင့်တယ် နေတော့တာပဲ မဟုတ်လား ...။

အခုတော့ဖြင့် ကြည့်ရတာကိုက ကုပ်ချိချိလိုလို ...။ နေများ မကောင်းလို့ လား...။ မဟုတ်သေး ဘူး ... နေမကောင်းတဲ့ ပုံမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး ...။ တစ်မျိုးကြီးကို ဖြစ်နေတာ ... ဘာကြီးလဲသာ အတိအကျ မပြောနိုင်တာ ...။

“ပြေ”

ပြန်ထူးသံ မရ ...။

“ပြေ ... ပြေ... ပြေ ... ဘာဖြစ်နေလဲ ... နေမကောင်းဘူးလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဟင် ...။ ပြန်ဖြေလိုက်သည့် အသံကား ပုံမှန်သံကိုမဟုတ် ...။ အိညောင့်ညောင့်နဲ့ ...။ ဟုတ်ပါ့ ...။ ယောက်ျားကြီးဧကန်စင်စစ်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက ထွက်ကျလာသော အသံနဲ့ ကိုမတူ ...။ အာ ... အသည်းယားစရာ ... ဘာသံကြီးလဲ ...။

“ပြေ ... ဘာဖြစ်နေလဲလို့ မေးနေတယ်လေ ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဆို ...”

အား ...။ မြဲ တစ်ကိုယ်လုံး အသည်းတွေယားပြီး တုန်တက်သွားသလားတောင် ထင်လိုက်ရသည် ။ မုန်းစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ အသံကြီး ... ။ ယောက်ျားသံ ခပ်ဩဩကြီးတစ်ခုကို တိုးဖွဖွ ... နွဲ့လျလျနှင့် တမင်ကြီးလုပ်ကာ ပြောလိုက်တာမို့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံလိမ်ဖယ်ဖယ်ကြီး တစ်ခုဟာ ဘယ်လောက်များ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ ကောင်းနေလိမ့်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့်ကြပါတော့ ...။

“ဘာသံကြီးလဲ”

လက်တစ်ဆစ် မပြည့်သောစိတ်နှင့် .. ဒေါသထွက် ဆူပူအော်ဟစ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကိုပဲ အစဉ်အမြဲ တာရှုအသင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်နေတတ်သည့် “ခိုင်မြဲမြဲ” ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလို ပေါက်တတ်ကရ အသံကြီးမျိုးကို သည်းခံနားဆင်ပြီး နေနိုင်ရမှာ တဲ့ လဲ ...။ “ကိုယ်နဲ့ စကားပြောတဲ့ အခါ စိတ်ကလေးကို လျော့,လျော့ထားပြီး လေသံလေးကို တမင်ပျော့ပျော့လေး ထားပြီး ပြောစမ်းပါ ... မြရယ် ...” ဆိုတဲ့ ဒီချစ်သူ ရည်းစားတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကိုလည်း ခုလိုအခါမျိုးမှာ တော့ နားထောင်လိုက်နာမနေနိုင် ...။

မြဆီက ကျုံးအော်လိုက်သံ မာထန်ထန်ကြီး တစ်ခုထွက်လာသောအခါ နဂိုတည်းကိုက သူ့အလိုလိုနေရင်းနဲ့ တောင်မှ ကုပ်ချိချိ... နဲ့တဲ့ တဲ့လို ဖြစ်နေသော မြရဲ့ ပြေဟာ ပိုလို့ တောင် ဆိုးဝါးစွာ မြကိုပဲ ကြောက်သလိုလို ရွံသလိုလို ပုံစံမျိုးကြီးတွေ ဖြစ်သွားလျက် ...

“တိုးတိုးသက်သာလည်း လုပ်ပါ မြရယ် ...”

“ပြေ ...”

မြက ပြေကို စိတ်ကုန်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မဆိုတော့သောအခါ ပြေကလည်း မြကိုဦးတည်စကား ပြောဆိုမနေတော့ဘဲ သူ့လုပ်စရာရှိရာတွေကိုသာ ဆက်လုပ်နေပါတော့သည် ။ မြမှာ တော့ ပါးစပ်ပိတ်သွားပေမယ့် မျက်လုံးတို့ ကတော့ အငြိမ်မနေနိုင်ပါ ...။ တရစပ်တောက်လျှောက် ဆိုသလိုပင် ပြေနောက်သို့ လိုက်ပါနေကြသော မြရဲ့ မျက်ဝန်းတို့ ဟာ တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုကျဉ်းမြောင်းလာကြကာ မျက်မှောင်အကုတ်တို့ ကလည်း လုံးဝပြန်ဖြေလို့ မရတော့သည့် အချိန်တွင် မြက ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိပါတော့သည်

“မြ ... အကယ်ဒမီပွဲက (၂၈)ရက်နေ့တဲ့ ... ကိုယ် ဒီဝတ်စုံတွေကို မခိုင်နဲ့ ချည်းပဲ လွှဲထားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ ...”

“သိတယ် ...”

“သိတယ်ဆိုရင်လည်း ခါတိုင်းလိုပဲ နည်းနည်းလေး စိတ်ရှည်ရှည် ထားပြီး စောင့်ပေးလေ ... ဒီနှစ်စုံစာ ကိုယ်စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီးရင် မြနဲ့ ကိုယ် အပြင်လိုက်ထွက်လို့ ရလောက်ပါပြီ ...”

“တော်ပါတော့ ... တော်ပါတော့”

မြက နားနှစ်ဖက်ကို စုံပိတ်ကာ အော်ပြောလိုက်ပြန်ပါသည် ။ ခုနေမှာ များ မြတို့ နှစ်ယောက်ကို အပြင်လူတစ်ယောက်ယောက်က စောင့်ကြည့်လို့ နေခဲ့ရင် “ခိုင်မြမြဟာ ကိုယ့်ချစ်သူရည်းစားရဲ့ အလုပ်ကြိုးစားမှုကိုမှ နားလည်မပေးချင်တဲ့ အတော်နားလည်မှု ကင်းမဲ့သော မိန်းကလေးပါလား” ဟု သာမြင်ကြတော့မည် ...။ မြကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ရပါ ...။

မြဆိုတာဟာ မအားလပ်လှတဲ့ ချစ်သူကို ထိုင်စိတ်ကောက်နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း မဟုတ်ရပါ ...။ စိတ်မရှည်တတ်လှတာ မှန်သော်လည်း ... မြနဲ့ တွေ့ကြရမယ့်အချိန်မှာ ပြေက မအားလပ်နေဘူးဆိုရင် ... စိတ်အရှည်ဆုံး ထားပေးနိုင်တဲ့ အထိ စောင့်ရင်စောင့် ...။ မစောင့်နိုင်တော့ ရင်တော့ စိတ်သာဆိုးပြီး ကိုယ့်ဘာသာ အော်ဟစ်ထွက်သွားရင် သွားမည်။ အဲလိုထွက်သွားလိုက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ပြီးပြီ ... ကြာရှည်ကြာများ ဆက်လက်စိတ်လုပ်ကောက်ချိတ်နေတတ်တဲ့ အစားထဲကမှ မဟုတ်တာ ...။

ခုဟာကတော့ ခုနေ ထွက်သွားလိုက်ရင်လည်း ဒီကိစ္စက ဒီမှာ တင်ပြီးမှာ မဟုတ် ...။ စိတ်ထဲမှာ တအံ့အံ့တနွေးနွေးနဲ့ အတော့်ကို ကြာကြာကြီး စိတ်ထင့်စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေရဦးမယ့် ကိစ္စမျိုး ...။ ကိုယ့်ချစ်သူ ယောက်ျားရင့်မာကြီး ... ကျားကျားလျားလျားကြီး တစ်ယောက် နေရင်း ထိုင်ရင်းက နွဲ့နှောင်းပျော့ပျောင်းသွားတဲ့ ကိစ္စဟာ ချစ်သူမိန်းကလေးအတွက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ကလေး ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားဟပြီး ... ပြီးနေလိုက်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ... သိပ်တော့ မဟုတ် လှဘူးလေ ...။

ဘယ်လိုမှ ကို အဲဒီလိုအသံမျိုးကို နားထောင်သည်းခံမနေနိုင်တာ ...
။ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ကို ဒီလိုပုံကြီးကို ဆက်ထိုင်ကြည့်မနေနိုင်တော့တာ ...
။

မြက ပြောရဲ့ အလုပ်ခန်းလေးထဲမှ အပြင်ဘက်ဟောလ်(Hall) ကြီးထဲသို့ ဝုန်းခိုင်းကြကာ ထွက်သွားလိုက်သည် ။ ပြောရဲ့ အလုပ်တိုက်ဟာ ပေ(၆၀)ပတ်လည် ကျယ်ဝန်းသော တိုက်ခန်းကြီးမှာ မြေညီနှင့် ပထမထပ် နှစ်ထပ်တွဲဖြစ်လျက် ...မြေညီထပ်မှာ က Body Fitness Centre တစ်ခုနှင့် Beauty Clinic ဟု အမည်ရသော အလှအပရေးရာ အဖြာဖြာအတွက် စောင့်ရှောက်မှုပေးသည့် လုပ်ငန်းကြီးဖြစ်ပြီး ... ပထမထပ်ကတော့ Fashion Design Department ... ဦးခေါင်းမှ သည် ခြေဖျားအထိ ဒီဇိုင်းထွင်ချုပ်လုပ်သော လုပ်ငန်းဌာန ဖြစ်လေသည် ။

ပြေက ပထမထပ် ဟောလ်ခန်းကြီးရဲ့ နောက်ဘက်က ရုံးခန်းငယ်ကလေးအတွင်းမှာ ရုံးထိုင်သည် ။ သာမန်ကိစ္စမှန်သမျှဟာ ပြောရဲ့ ဝန်ထမ်းများ နှင့်သာ ပြီးလိုက်ကြရလျက်၊ နည်းနည်း အရေးကြီး အရေးပါလာပြီ ဆိုရင်တော့ ပြောရဲ့ လက်ထောက် “မမခိုင်” ပါ ပါလာရကာ ...

ရွှေမင်းသမီးတို့ ... ဂရိတ်တို့ ... Grand တို့ ကိစ္စများကျတော့ ပြေပါမပါ မဖြစ် ပါလာရတာပေါ့လေ။ သူ့မှာ အဲဒါတွေနဲ့ ပဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ လူမ အား၊ စိတ်မအား ...။

“မမခိုင် ... မမခိုင်”

ပြေအပေါ် မပြေလည်နိုင်သော မြဲရဲ့ ဒေါသတို့ က ပြေလက်ထောက် မမခိုင်အပေါ်ကိုတောင် ခါတိုင်းလို ပြေပြေလည်လည် ခင်ခင်မင်မင် တ လေးတစားတွေ ရှိမနေနိုင်တော့...။ မြဲရဲ့ အသံကျယ် ကျယ်ကြောင့် အ ဆိုတော်ပေါက်စ၊ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ထံမှ ဖိနပ်တိုင်း၊ ခြေထောက်အတိုင်း ယူနေသော မမခိုင်က လုပ်လက်စကို ဘေးနားက တစ်ယောက်နဲ့ ပဲ ခပ်မြန်မြန်လွှဲပစ်ခဲ့ကာ ... မြဲထံသို့ မပြေးရုံတစ်မယ် ရောက်ရှိ လာပြီး ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ မြဲရယ် ... အလန့်တကြား ...”

“မမခိုင်တို့ ဆရာလေ ...”

“ဆရာကိုပြေ ရှိတယ်လေ ... သူ့အခန်းထဲမှာ ပဲ ...”

“ရှိတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... ရှိမှန်း သိပါတယ် ...”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ ... အရေးတကြီးကြီးပါလား ...”

မမခိုင်က မြဲကို တရင်းတနှီး လက်ကလေး လှမ်းကိုင်လိုက်မလို ပြုပြီးမှ ချက်ချင်းသတိတရနှင့် သူ့လက်ကိုသူ ပြန်ရုတ်သွားလေသည် ။ မြဲဟာ မမခိုင်ကို အတော်ကြီး ခင်ခင်မင်မင် ရှိပေမယ့် အမြဲ သတိထား ဆက်ဆံတာ ...။ တရင်းတနှီး လက်ပွန်းတတီး အနေမခံတာ ...၊ လက် ချင်းထိ ကိုင်ဖို့ ဝေးလို့ လူချင်းတောင် တအားကြီး နီးနီးကပ်ကပ် မနေဖြ စ်အောင် သတိထားတတ်တာ မမခိုင်က ရိပ်မိသိရှိပြီးပုံပင် ...။ မြဲက သ

တိလွတ်မလိုရှိရင်တောင် သူက ဆင်ခြင်ရှာပါသည်။ ။

မမခိုင်ကို ကြည့်ပြီး မြမှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ ...။
“ကိုမျိုးခိုင်” ဟူသော အမည်သညာကနေ “မမခိုင်” ရယ်လို့ တွင် ကျယ်
လာရအောင်အထိ ... တကယ့်ကို ယောက်ျား စင်စစ်ကြီးက မိန်းမစိတ်
ပေါက်နေရှာသော လူတစ်ယောက်ကို “ရှင်တို့ ဆရာက ဘယ်လိုပုံ ဖြစ်
နေတာလဲ” ဟု မြကဆိုလျှင် ... ရွဲ့သလိုများ ဖြစ်နေမလား။
ရယ်စရာများ ကောင်းနေမလား ...။ ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို မမခိုင်ဟာ မြရဲ့
ခံစားချက်ကို အတိအကျ အလေးအနက်ကြီး နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်
ဟူသော အဖြေမျိုးသာ ထွက်နေလေသည်။ ။

“မြ ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ ...ဆရာကိုပြောနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြလို့ လား...”

မြက ခေါင်းကိုပဲ ခါပြလိုက်သည်။ ။

“မြ ပြန်တော့မယ် ...”

“ခဏလေး စောင့်လိုက်ပါလား ...ဆရာက ဟိုရှယ်မမနှစ်ယောက်ရဲ့
ဝတ်စုံတွေကို ဒီနှစ် စီစဉ်ပေးရမှာ လေ ... အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်
ယောက်ကတော့ ဒီနှစ် အကယ်ဒမီဆိုတာ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲဘဲ မြ
ရဲ့ ... ဆရာအတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ် ... ဝတ်စုံတွေက ပိုက်ဆံမယူ
ဘူး ... စပွန်ဆာ(Sponser) ပေးမှာ ... ဟိုမှာ စင်ပေါ်တက်ရတော့မှ
ကျေးဇူးတင်စကားထဲမှာ ဒီနိုင်နာ “ကိုပြေညီဇံ” ကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတ
ယ်ဆိုရင် ပြီးပြီ ... တီဗီထဲကနေ တစ်တိုင်းပြည်လုံးကိုပါ ကြော်ငြာလိုက်
ရသလို ဖြစ်သွားမှာ ... ဝက်ဝက်ကွဲပဲ”

ခါတိုင်းများ မျက်စောင်းထိုးတာတို့ ဘာတို့ ဟာ မိန်းမသိပ်ဆန်လွန်း
လှတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးတွေမို့ မြက လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိခဲ့ပါ ...။ ဒီတစ်ခါ
တော့ စိတ်ထဲက သိပ်ဆာလာတာနဲ့ ပဲ အားရပါးရကြီး တက်ကြွနေ

သော မမခိုင်ကို ကြီးမားသော နဂါးမျက်စောင်းကြီးတစ်ခု ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်ကြီး ထိုးချလိုက် ပြီးမှ မြဲက ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့သည်။ ။

မမခိုင်ထံမှ “ဟောတော့” ဟူသော အာမေဍိတ်လေးတစ်ခု တိုးတိတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

ဟင်း ... မမခိုင်ကြီးကမှ တကယ့်ကို မိန်းမလျှာ အခြောက်စစ်စစ်ကြီး ဖြစ်ရက်နဲ့ သူလိုကြီးတော့ လိမ်ဖယ်ဖယ် ရှက်တက်တက်အသံနဲ့ ဟန်မျိုးကြီး ထွက်မနေပါဘူး ...။ ဒီဘဝမှာ အသားသေ အထာကျနေပြီဖြစ်သော မမခိုင်ဟာ အခြောက်ဆိုတာထက် တကယ့်ကို မိန်းမစစ်စစ်ကြီးလိုဟန်ကို ပေါက်နေပြီမို့ ... သူများ တကာ မရွှေ့ခြောက်တွေလို အိုဗာအိုက်တင်တွေနှင့် လွန်ကဲတွန့်လိမ်နေ တတ်တာမျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိ။ “သူ့ဘဝပေးကုသိုလ်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေရရှာတာပါလေ” ဟု ခွင့်လွှတ်ချင်စရာပဲဖြစ်လျက် ... အမြင်ကတ်အော်ဂလီဆန်စရာကြီး မဟုတ်။

သို့သော် ...။ သို့သော် ... မြဲက ကိုယ်တိုင်အမြဲတစေ ခင်မင်မိသော မမခိုင်ကို ဒီတစ်ခါမှာ တော့ဖြင့် သံသယတို့ နှင့် အမြင်ကတ် မုန်းတီးချင်သလိုလိုကြီးတောင် ဖြစ်လာမိပါပြီ ...။ သင်းကြီးကို အမြဲမြင်တွေ့နေရတာမို့များ မြဲရဲ့ ပြေဟာ တံငါနားနီး တံငါ ... တစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်လာတော့တာမျိုး များ လား ...။

ဟိုးအရင်တွေကတော့ မြဲဟာ လုပ်ငန်းနှစ်ခုလုံးမှာ မိန်းကလေးငယ်တွေနဲ့ ချည်း ဒင်းကြမ်း ပြည့်နှက်နေတဲ့ ပြေရဲ့ အလုပ်ထဲမှာ အနီးကပ်လူယုံတော် လက်ထောက်တစ်ယောက်ဟာ မိန်းမအစစ် မဟုတ်ဘဲ ရွှေ့ခြောက်ခြောက်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေတာကိုပဲ စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး

ဘဝင်ကျမိရ သလိုလိုပါ ...။

နို့မို့ဆို အမြဲပဲ တပူးပူး တတွဲတွဲနဲ့ တစ်နေ့တာနှစ်ဆယ့်လေးနာရီမှာ အိပ်ချိန်ရှစ်နာရီလောက်ပဲ ခွဲခွာကြတဲ့ ဒီနှစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက်ပဲ သဝန်မတိုတတ်တဲ့ မိန်းမ ဖြစ်ပါစေ ... မမခိုင်ဟာ မိန်းမအစစ်ကြီး သာဆိုရင် မြဲရဲ့ စိတ်ထဲအနည်းနဲ့ အများ တော့ ကသိကအောက် ရှိမိမှာပဲ မဟုတ်လား။

ခုတော့ဖြင့် ဟိုအရင်က ဘဝင်ကျမိခဲ့တာတွေကိုပင် ဘွားခတ်ပြန်ဖျက်လို့ ရရင် ခဲဖျက်ခပ်ကြီး ကြီးကိုသာ သုံးလိုက်ချင်ပါရဲ့ ။ “တံငါနားနီး တံငါ ... အခြောက်နားနီးအခြောက်” ဆိုတဲ့ အဖြစ်ဟာ တကယ်ပဲ ရှိနေတော့မှာ လား ...ဘုရား ... ဘုရား ...။

တစ်ကိုယ်တည်း ကားမောင်းလာရင်း မြဲ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ချောက်ချား သွားရပြန်သဖြင့် မြဲက ကားအရှိန်ကို ရုတ်ခြည်းပင် လျှော့ချပစ်လိုက်ရပါသည် ။ ဒုက္ခပါပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ ...။ ပြောတာသာ အလုပ်များ ပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ချင်နေတာကို မြဲများ အမြင်အကြားတွေ လွဲတာမျိုး လား ...။ အဲလိုဖြစ်ရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သော်ငြား ... အဲလို မဟုတ်နိုင်တာကို ကိုယ့်ဘာသာလည်း သေချာနေတော့တာပဲဟာ ...။

ခါတိုင်းလည်း အလုပ်ဆိုတာကတော့ အမြဲများ နေတာပဲလေ ...။ အလုပ်များ လွန်းလို့ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရတာမျိုးကိုလည်း ချစ်သူရည်းစားသက်တမ်းကာလ နှစ်နှစ်ကျော်လောက် အတွင်းမှာ လေးငါးကြိမ် လောက်တော့ ကြုံဖူးတွေ့ဖူးနေတာပဲဟာ ...ဒီလိုလိမ်ဖယ်ဖယ် အိညောင့်ညောင့်ကြီးမှ မဟုတ်တဲ့ ဟာ။ ဘုရားရေ ... မြဲ အရမ်းငိုချင်လာသည်

မြတောင် ချက်ချင်းတန်းသိတဲ့ သူပုံစံမူပျက်ပျက်ကြီးကို သူ့အလုပ်
ထဲက ဝန်ထမ်းမိန်းကလေး များကကော မရိပ်မိမသိရှိကြဘူးတဲ့ လား
...။ ဘုရား ... ဘုရား ... နာမည်ကြီးလှသော ပြေတစ်ယောက်တော့ တ
စ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားနဲ့ ပဲ ... ဂျာနယ်တွေ စာစောင်တွေထဲ
မှာ “နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာ ပြေညီဇံတစ်ယောက် ဘဝပြောင်းသွားခြင်း”
ဆိုရင်တော့ သွားပြီ ...။ နာမည်နဲ့ အတိအကျ မပါတောင် သူမှန်း သိကို
သိသာစေသော အရေးအသားမျိုးတွေကိုသာ ... မြရဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ဆွေ
မျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ဖတ်မိသိရှိလိုက်ကြလျှင် တစ်ယော
က်မဟုတ် တစ်ယောက်ဟာ ဖြေကို ဒီပုံစံကြီးနဲ့ ဘွားခနဲ ဆုံမိလိုက်ကြ
လျှင် ...။

မြတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ ပြန်လာချိန်မှာ တော့ မြက ကားကို
လမ်းနံဘေးသို့ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဆယ်လူလာ Han
d Phone ကလေးကို အမြန်ဆုံး ထုတ်ယူလိုက်ပါသည် ။ ကဲ ... မြရဲ့ ကြို
တင်ချောက်ချားနေရမှုတွေဟာ မှန်မမှန်ကို နောက်ဆုံးစမ်းသပ်ကြည့်တဲ့
အနေနဲ့ ...

“ဟယ်လို ... ကိုပြေညီဇံနဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ် ...”

“မြလား ... အမယ်လေး ... ကိုပြေညီဇံတွေ ဘာတွေနဲ့ ... သူစိမ်းဆ
န်နေလိုက်တာ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိ ... ဘာလဲ ...စိတ်ကောက်ပြေပြီး ပြန်
လာတော့မလို့ လား ... လာခဲ့ ... လာခဲ့ ... ဒီမှာ လည်း အလုပ်က လက်
စသတ်ခါနီးပါပြီ ... ဟင်း ဟင်း ...”

မြက Hand Phone ခလုတ်ကို အမြန်ဆုံး ဖိနှိပ်ချကာ ... ဘေးနားက
ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပစ်ပေါက် ထုတ်ပစ်လိုက်မိတော့သည် ။ နှစ်နှစ်တိတိ သံ
သယစိတ်တို့ နှင့် တထင့်ထင့် ကြိုတင်ချောက်ချားနေခဲ့ ရတာတွေဟာ ဒီ

ကနေ့မှာ တော့ ဒက်ထိမတ်ချကို ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လို့ လာခဲ့ပါပြီ။

“ငါသူ့ကို အဖြေပြန်ပေးခါနီးမှာ သူ့ရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ သဘောမကျနိုင်ပါဘူးလို့ ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးသေးတယ် မလတ်ရယ် ...”

“ငါသိလိုက်တယ်လေ ... နင်နဲ့ ကိုပြောနဲ့ လည်း အကြိတ်အနယ် ... နင့်မိဘတွေနဲ့ နင်နဲ့ လည်း အကြိတ်အနယ်ပဲဟာ ...”

မြက မျက်စိလေးကို စုံမှိတ်ကာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ကို ချလိုက် မိလျှင် မှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ အတိတ်က အရိပ်တွေက ရုပ်ရှင်ပြသလို ပြန်လည်မြင်ယောင်လို့ လာခဲ့ပါသည်။ ။

“ကိုယ့်ပုံစံလား အခြောက်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မှာ မြရယ် ... သေချာလည်း ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ .. ဟားဟား ... ရယ်ဖို့ တောင်ကောင်းတယ် ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဖြေပြန်ပေး ခါနီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ငါ့အပေါ်သစ္စာရှိပါ့မလား ... ကြင်ကြင်နာနာ ရှိပါ့မလား ...ဖဲ၊ အရက်၊ မိန်းမ၊ ဆေး၊ ကင်းတဲ့ လူမှ ဟုတ်ပါ့မလား ... သူ့မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကကော ဘယ်လို လဲ ... ဒါမျိုးတွေ ပူတတ် စုံစမ်းတတ်ကြတာကိုသာ ကြားဖူးပါတယ်ကွာ ... ခုကျတော့ မြအလှည့်ကျမှ အဆန်းပါလားမြရယ် ... ဟား ဟား”

“ကိုပြောညီဇံရဲ့ အလုပ်တွေက”

“အလုပ် ... ကိုယ့်ရဲ့ မေမေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက်ကနေ ဒီနေ့ထိ လျှမ်းလျှမ်း တောက် နာမည်ကြီးတဲ့ Beauty Palour ကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ခဲ့တယ် ... နာမည်ကြီးတံဆိပ်နဲ့ ဘော်လီရုံတစ်ခုကို ပိုင်ခဲ့တယ် ... ဖေဖေကတော့ ဖိနပ်လုပ်ငန်းနဲ့ ... အသင့်ဝတ် ကျား၊

မအင်္ကျီတွေ ချုပ်လုပ်ဖြန့်ချိတဲ့ လုပ်ငန်းနှစ်ခုကို ပိုင်ခဲ့တယ် ...

သူတို့ နှစ်ယောက်က မွေးလာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား ကိုယ်ဟာ မိဘရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း လုပ်ငန်းတွေကို ကြိုးကြိုးစားစား ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နဲ့ ဆက်ခံခဲ့တယ် ... ဒါဘာများ မကြိုက်နိုင် စရာရှိလို့လဲ ... ကိုယ်တော့နားမလည်ဘူး ...”

မြခများ ...ကိုယ်တိုင်က အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေမိပြီဖြစ်သော ပြေညီဇံ တစ်ယောက် အင်္ကျီချုပ်၊ ဖိနပ်ချုပ်ဒီဇိုင်းနာလုပ်ငန်းနှင့် အလှပြင်လုပ်ငန်းတို့ ကိုသာ ဆက်ခံခဲ့ပြီး ...နာမည်ကြီး ဘော်လီရုံကိုတော့ တံဆိပ်ပါ လက်လွှဲရောင်းချလိုက်ကာ ဆက်မလုပ်ဖြစ်တော့တာကိုပဲ “ဘုရားမ၊ ပါပေရဲ့ ” ဟု ကောက်ချက်ချရတော့မလို ရှိပါသည်။ ။

မြကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြေညီဇံရဲ့ ပုံစံကို မိန်းမလျာတစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်လိုမှ မမြင်မိခဲ့ပါ ...။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ က အလှဖန်တီးရှင်နှင့် အချုပ်အလုပ် ဒီဇိုင်းနာတွေ ဆိုရင် မိန်းမတွေထက် ပိုမိုအောင်မြင်တတ်သူတွေမှာ မိန်းမလျာများ သာ။ ယောက်ျားစစ်စစ် ဆိုတာတွေကတော့ အင်မတန် အင်မတန်မှ ကို ရှားပါးလှကာ ...အများ တကာ လူအပေါင်းတို့ ကလည်း “ဒီလုပ်ငန်း ဆိုရင်တော့ ဒါမျိုးလူပါပဲ” လို့ ကို ပုံသေသတ်မှတ်ထားကြပြီးသား မဟုတ်လား ...။

အောင်မြင် အခြေကျကာ ဝင်ငွေကောင်းလှသော လုပ်ငန်းကြီး နှစ်ခုကိုလည်း “မြကိုချစ်ရင် စွန့်လွှတ်ပစ်ပါ ...ဒီပြင်အလုပ်ကို ပြောင်းလုပ်ပေးပါ” လို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ တစ်ဖက်သတ် တောင်းဆို အနိုင်ယူလို့ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ နောက်ဆုံးတော့ မြဟာ ချစ်သူတစ်မျက်နှာနှင့် ဘဝင်မကျ၊ မျက်နှာညို၊ ရှက်အားပိုချင်နေကြသော အဖေ၊ အမေနှင့် အစ်ကိုတို့ ကိုပဲ ရဲရဲတောက် ရင်ဆိုင်ရ ပါတော့သည်။ ။

“မေ့သမီးဟာ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ၊ မိန်းမလုပ်စာ ယောက္ခမလုပ် စာ ထိုင်စားနေမယ့် လူပျင်းတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်မိရင်သာ မေမေတို့ ဒီလိုစိတ်ဒုက္ခရောက်နေဖို့ ရှိတာပါ မေမေရယ် ...”

“ဖေဖေရယ် ...ကိုပြေညီဇံရဲ့ အလုပ်တွေ ဆိုတာကလည်း ...ဖဲဝိုင်း ဂျင်ဝိုင်း ထောင်တာတို့၊ ချဲဒိုင်ကိုင်တာတို့ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့၊ သမာအာဇီဝ မဖြစ်တဲ့ အလုပ်တွေမှ မဟုတ်တာပဲ ... ဝိသမ လောဘနဲ့ သူများ မျက်ရည်ကျမှ စားရသောက်ရမယ့် အလုပ်မျိုး၊ လိမ်ညာမှ ဗိုက်ဝမယ့်အလုပ်မျိုး လည်း မဟုတ် ... တကယ့်ကို သန့်ရှင်းဖြူစင်ပြီး ...လူတကာက လိုလိုလားလား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပေးသွားကြတဲ့ ပိုက်ဆံကိုစားရတဲ့ သမာအာဇီဝအလုပ် အစစ်ပဲဖေဖေရယ် ... ကိုပြေညီဇံကလည်း ကိုယ့်အလုပ်မှာ ကိုယ်ဂုဏ်ယူပျော်ရွှင်ပြီး တိုးတက်အောင်မြင်အောင် အမြဲကြိုးစားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဟာ ...”

“ဒီမှာ ...ကိုကိုသာ တစ်နေ့ခြောက်ရင်ခြောက်ဖို့ ရှိကောင်းရှိနိုင်မယ် ...သူကတော့ အမြဲတစေ လုံးဝယောက်ျားပဲ... ကိုကိုလိုတောင် ရေမွှေးဆွတ်ရတာနဲ့ ပေါင်ဒါ ထည့်ရတာနဲ့ ဆိုတာတွေတောင် လုံးဝမရှိဘူးမှတ် ...မှတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးထည့်တဲ့ After Shave ကိုတောင် ကိုကိုလို မွှေးအိနေတာတွေ သုံးတာ မဟုတ်ဘူး ... အနံ့မရှိတဲ့ Spirit သာသာဟာမျိုးကိုပဲ သုံးတာတဲ့ ... ဟင်း ...ကိုကိုက မျက်နှာမှာ Cream တွေ တစ်ပိဿာ လောက် ထည့်ထည့်နေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ကိုသန့်ဇော်ကျတော့ အခြောက်လို့ မစွပ်စွဲပါလား ...အဲဒါမျိုးကမှ ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာ ...ကိုကိုလည်း အဲဒါတွေနဲ့ သာ ကြပ်ကြပ်ပေါင်း ...”

မေမေနဲ့ ဖေဖေခမျာ ငြွေကို အိမ်ကိုခေါ်ခက်စကားပြောကြည့်တာမျိုးတွေ သုံးလေးကြိမ် လုပ်ပြီးတဲ့ အခါကျမှ

ခေါင်းကို မညိတ်ချင်ညိတ်ချင်တွေနဲ့ ယောင်ယောင်လေးမျှ ညိတ်ပြကြတာ...။ ဒါတောင် “အမြဲစောင့်ကြည့်” ဆိုတဲ့ နောက်ဆက်တွဲစကားလေးနဲ့ ...။ ကိုကိုကတော့ သူ့သူငယ်ချင်း အသိုင်းအဝိုင်းကြီး တစ်ခုလုံးနဲ့ တရမန်းကြမ်း၊ အတင်းကာရော ဖြန့်ကြက်စုံစမ်းပြီး ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရ၊ ပြုမရ၊ သူယုံကြည်တဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ယောက်ျားကောင်း စစ်စစ်ကြီးများ အားလုံးရဲ့ ထောက်ခံချက်အရ အင်တင်တင် စောင်းငမ်းငမ်းနဲ့ ခွင့်ပြုလိုက်တာ ...

ဒါပေမဲ့လည်း သူ့သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေမိန်းကလေးများက နာမည်ကြီးလှသော ပြေညီဇံနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါဆိုရင် ... ခုထက်ထိပင် သူ့မှာ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် တရားရူးတရဲရဲနှင့် မျက်နှာပူ ရှက်ရွံ့ရလို့ မဆုံးပြီ ...။ ခိုင်မြဲမြဲ ခများမှာ တော့ အစ်ကိုကျတော့ နိုင်ဘက်မို့ စူဆောင့်စိတ်တိုပြကာ ပြေရဲ့ ရှေ့က အမြဲမားမားရပ် ...။ မိဘနှစ်ပါးကိုတော့ဖြင့် အခွင့်သာတိုင်းလေအေးလေးနဲ့ အယူခံဝင် ယုံကြည်စေ ...။ ဒါမျိုးတွေကို နှစ်နှစ်လုံးလုံး လုပ်နေရတဲ့ ကြားကပင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျတော့လည်း ... မသိစိတ် တစ်နေရာက သံသယမြဲမှုန်ကလေးကို ဘယ်လိုမှ ဖျောက်မထုတ်ပစ်နိုင်ဘဲ မကြာခဏ သတိတော့ထားနေမိရက်သား ...။

ပြေနဲ့ မမခိုင်တို့ ကို တစ်နေရာရာမှာ တွဲရက်ကြီးမြင်လာလို့ ကတော့ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကိုကိုတို့ ဟာ ထိုတစ်နေ့တာအတွက် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြတော့တာ မြဲနဲ့ ပြေတို့ နှစ်ယောက် စေ့စပ်ပြီး သွားကြတဲ့ အထိအောင်ပါပင်။

ဒီကြားထဲမှာ လည်း ... Hair Colour (ဆံပင်ဆိုးဆေး) တံဆိပ်သစ်တစ်ခုကို ရောင်းအားမြင့်ချင်သည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကနာမည်ကြီး ပြေညီဇံကို ပိုက်ဆံပုံပေး ငှားရမ်းကာ ပွဲတစ်ခုမှာ ဆိုးပြခိုင်း ထားစဉ်ကတစ်ခါ

...။ နာမည်ကြီး မင်းသားတစ်ယောက်ဝတ်တတ်သည့် ခြူးပန်း ခြူးနွယ်
ဘော်ကြယ်ဒီဇိုင်း အလှတွေပါသော ကုတ်အင်္ကျီမျိုးကြီးကို ... ပြေက ထွ
င်ချုပ်ဝတ်ဆင်ပြပြီး ပွဲတစ်ပွဲ တက်စဉ်က တစ်ခါ ...။ ဂျာနယ်ထဲ၊
မဂ္ဂဇင်းတွေထဲပါလာလို့ မြခမျာ မိဘတွေနှင့် တစ်ပွဲ၊ အစ်ကိုနှင့် တစ်ပွဲ၊
ပြေကိုယ်တိုင်နှင့် တစ်ပွဲ ...။ ရန်ပွဲတွေ အပွဲပွဲ ဂျိန်းလိုက်ရတာဆိုတာ...။
အဖြစ်အပျက်က နှစ်မျိုးနှစ်ခါဆိုတော့ ရန်ပွဲက အနည်းဆုံး ခြောက်ပွဲ ...

။

ဒါတောင် နောက်မှ သတိရလို့ ပြန်ပြန်အစဖော်ပြီး ဂျိန်းကြရသည့်ပွဲ
တွေကို ထည့်ရေမထားသေး။

“စိတ်ညစ်တယ်... စိတ်ညစ်တယ် ... စိတ်ညစ်တယ် ...”

အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားမိရင်း မြက ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံးကို ကုတ်ဖွ
ရှုပ်ထွေးပစ်ကာ အော်လိုက်မိတော့ မြရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း တင်မလ
တ်က မြရဲ့ လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို လိုက်ဆွဲတားဆီး နေရင်းက ...

“မသေချာသေးပါဘူး မြရယ် ...”

“မလတ် မြင်ရင် သိလိမ့်မယ် ...”

“မလတ် မြင်ရင် သိလိမ့်မယ်ဆိုတော့ ...မြပြောသလို သူ့အလုပ်ထဲ
က ကလေးမလေးတွေကကော မမြင်ကြဘူးလား ...မသိကြဘူးလား ...
လူပါးစပ်ပေါက်ဆိုတာ ထိန်းရခက်တတ်တာပဲဟာ ... ခုလောက်ဆို သ
တင်းဆိုတာ ပြန့်ပွားပြီးသား ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ ...”

“ပြန့်ပွားပြီး ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ ...”

“မပြန့်သေးပါဘူး...ပြန့်ပြီးသားဆို ငါတို့ တွေ ပြန်မကြားဘဲ နေမ
လား ...ငါတို့ မကြားရင်တောင် နင့်အစ်ကို ...ကိုနိုင်ထွန်းအောင်က

တော့ ကြားမလာဘဲကို မရှိဘူး ...စိတ်ချ ...”

“ဒါဖြင့်ရင်”

“မြကိုများ သူက နောက်ချင်နေတာမျိုးလား ...”

“ဒါမျိုးနဲ့ နောက်စရာလား ... အဲဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးကို ငါအမြဲစိတ်ပူ
နေရတာ သင်းလည်း သိရက်နဲ့ ...”

“အဲလိုသိလို့ ပဲ ... နောက်ချင်ပြီဆိုရင် ဒီပြင်အကြောင်းအရာထက်
ဒါမျိုးနဲ့ ပဲ နောက်လိမ့်မှာ ပေါ့ မြရယ် ...ဒါကမှ ထိရောက်ပြီး နောက်လို့
ပိုကောင်းမှာ ပေါ့”

မြေ့မှာ မလတ်ရဲ့ စကားကြောင့် စိတ်ထဲ အများကြီးသက်သာရာ
ရသွားရကာ ... “မလတ် ပြောသလိုပဲ နောက်လိုက်တာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါစေ”
ဟု ပါ ကျိတ်ဆုတောင်းလိုက်မိသော်လည်း နှုတ်က တော့ ...

“အဲလိုမျိုးနဲ့ နောက်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုလို့ ကတော့ သင်းသေဖို့ ပြင်
ထား ...မြရဲ့ လက်က အကြောင်းမရွေးဘူး ...လူမရွေးဘူးမှတ် ...”

“အမယ်လေး ...ကြိမ်းလိုက် ဝါးလိုက်တာဟယ် ... ကြောက်စရာ
တောင် ကောင်းသေးတော့ ...တကယ်တမ်းဆိုရင် နင် အဲဒီလို ကြိမ်းဝါး
တတ်တာတွေ ဘာတွေကို ...ကိုပြေညီဇီဝ ပြန်ကြား ရင်သာ ... သူက
သာ နင့်အတွက်ပူနေရမှာ ...နင်က သူ့အတွက် ပူစရာလိုမယ် မထင်ပါ
ဘူး ...”

“သူက ဘာလို့ ပူရမှာ လဲ”

“နင် ဘယ်ဘဝကလာလဲ ...နင့်ဟာနင် အသိဆုံးပဲဟာ”

မြမှာ စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားက ခပ်ပြီးပြီးနှင့် ဖြစ်သွားရပါသည် ။

“အဲဒီတုန်းကဆို ငါတို့ အားလုံးက ပြေညီဇံ ဆိုတဲ့ လူတွေမျက်နှာမှာ အညိုအမည်းစွဲပြီး ခိုင်မြဲမြဲရဲ့ လက်သီးတွေကိုမြည်း ရတော့မှာ ပဲလို့ ပဲ ထင်နေကြတာ ...ဟော ... တကယ့်တကယ်လည်း ကျရော ...ပြေညီဇံက အညိုအမည်းမစွဲဘဲ ခိုင်မြဲမြဲကပဲ အနီတွေ အပြာ တွေ ဖြစ်ကုန်တာတော့ ...”

မြက မလတ်ကို ရှက်ရှက်နှင့် တစ်ချက် လှမ်းထုလိုက်သည်။ မလတ်က “မလုပ်နဲ့ ... နင်က အသာလေး လုပ်ပေမယ့် နင့်ပညာက မနေဘူးဟ နင့်ကရာ တေးလက်သီးတွေက တကယ်နာတာ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကိုယ်ကလေးကို ရှိကာရှောင်ရှားလိုက်ပါသည်။

မလတ် ပြောလည်း ပြောစရာ ... အစ်ကိုဖြစ်သူ နိုင်ထွန်းအောင်ရဲ့ နောက်မှ မွေးပြီး ညီမဖြစ်ခဲ့ ရတဲ့ ခိုင်မြဲမြဲဟာ အစ်ကိုရဲ့ အင်္ကျီဘောင်းဘီ အကျအဟောင်းတွေကိုပဲ ဝတ်ရရင်း၊ ဒီအစ်ကိုနဲ့ ပဲ ဆော့စရာ ပေါင်းစရာ ရှိတာမို့ ...အစ်ကိုနဲ့ အတူ သေနတ်၊ ဓားစတဲ့ အရုပ်တွေကိုပဲ ယူဆော့ရရင်း ...၊ အစ်ကိုတက်တဲ့ ကရာတေး ဂျူဒို သင်တန်းတွေကိုပဲ လိုက်တက်ရရင်း ...နဲ့ ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက် လာတဲ့ အထိကို မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးနံ့သာမရှိ။ ဆံပင်က ယောက်ျားလေးပုံ။

အပြင်ဝတ်စုံဟာ လုံချည်မရှိ စကတ်မရှိ... များ သောအားဖြင့်က ဘောင်းဘီရှည်ချည်း ...။ ကျောင်းတက်ရတော့လည်း ကျောင်းစိမ်းထဘီဟာ အထက်ဆင်မပါ...၊ ခါးတို၊ လက်တိုအင်္ကျီဖြူ မဝတ်မနေရကျောင်းမှာ ခါးတိုအင်္ကျီပေါ်က အမြဲပင် ရှုပ်လက်ရှည်ဖြူတစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်ထားကာ ဆရာမများ ရဲ့ ချဉ်ဖတ်ပေါက်ကျော်မ။

တက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း မြဟာ ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ တီရှပ်ကို မချွတ်တတ်သော ...အထက်ဆင် မပါသည့်

ယောလုံချည်အဆင်နပ်နပ်ကလေးများကိုသာ ဝတ်ဆင်တတ်သော ...
သနပ်ခါးမလိမ်း သော ဆံပင်တိုတို Tom boy (ယောက်ျားလျာ) ဆန်ဆန်
လေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားလျာတစ်
ယောက်တော့ မဟုတ်ခဲ့တာ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်အနီးကပ်ဆုံးတွေတော့သိပါ
ရဲ့ ...။ အများကတော့ ယောက်ျားလျာ တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထား
လိုက်ကြတာပါ။ မြကလည်း အရေးလုပ်ကာ ရှင်းမနေ... ထင်လေကော
င်းလေလောက် သဘောထားလိုက်တာပါပဲ ...။

မြကို ယောက်ျားလျာလို့ ထင်သည့်အထဲမှာ ပြေဟာလည်း ထိပ်ဆုံး
ကကို ပါခဲ့ပါသတဲ့ ...။ သူ့မှာ ယောက်ျားလျာမလေးတစ်ယောက်ကို မူ
လဘူတ ဘဝမှန် မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်ရောက်အောင် ကြိုး
ပမ်းနိုင်ပြီး ချစ်သူယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပါ ရွေးချယ်တတ်သွားအောင်
လုပ်လိုက်နိုင်သူ ဆိုတာကြီးကိုပဲ ပြောပြောပြီး ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးနိုင်
...။ မြကလည်း သူ့ဂုဏ်ယူမှု နှင့်သူ ကျေနပ်ပါစေလေလို့ မရှင်းလင်းဘဲ
လွှတ်ပေးထားလိုက်တာကိုး...။

ဌေးကို ချစ်မိပြီးသည့် နောက်မှာ တော့ မြ သိပ်လှချင်လာတာ မြကို
ယ်မြလည်း သိသည်။ ။ တစ်မိမိမိ ပြောင်းလဲယူနေရင်လည်း အပြောင်း
ဟာ အပြောင်းပဲမို့ မြကတော့ သောကြာနေ့တစ် ရက်ပြီးလို့ စနေ၊ တနင်္ဂ
နွေနှစ်ရက် အပိတ်ခံပြီးတဲ့ နောက် ကျောင်းပြန်ဖွင့်တဲ့ တနင်္လာတစ်ရက်
မှာ ဗြုန်းစားကြီးကို လှလှပပ မိန်းမဆန်ဆန်ကြီးလုပ်ပြီး ကျောင်းတက်
ပစ်လိုက်တော့တာပါပဲ။ ဘာပြော ကောင်းမလဲ ... ကျောင်းမှာ တော့ အု
တ်အော်သောင်းနင်းနဲ့ ခိုင်မြဲတစ်ယောက် နာမည်တွေ ဘာတွေ ကို
ကြီးထွက်သွားတော့တာပေါ့ ...။

အခုမှ အလှအပကို မြင်တတ်လာကြတဲ့ သကောင့်သား အချို့ဟာလ

ည်း လက်သီးလက်မောင်း တတန်းတန်း၊ တောက်တခေါက်ခေါက်နဲ့ ... ပြေညီခံဆိုတဲ့ ကောင်ကိုပဲ အားကျချီးကျူးသူလည်း ရှိ၊ လျင်လှ ကျွမ်းလှ ချည့်ဟု အမြင်ကတ် မနာလိုသူကလည်း ရှိ။

ပြေ ကိုယ်တိုင်က နဂိုတည်းက နာမည်ကြီးသူဖြစ်နေတာရယ် ... မြဲ ကိုလည်း ယောက်ျားလျာ ဘဝက ဘဝပြောင်းလာသူ အဖြစ်ရယ်နဲ့ မြဲတို့ စုံတွဲဟာ အများ တကာရဲ့ နှုတ်ဖျားတွေမှာ အတော်လေး တွင် ကျယ်လှ သိများ သွားတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲတစ်ခုပါပဲ ...။ ခုတော့ဖြင့် ယောက်ျားလျာ ဘဝကနေ ဘဝပြောင်းလာတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျား သားဟာ မိန်းမလျာဘဝအဖြစ် ပြောင်းသွားပြန်ပြီ ဆိုရင်တော့ မြဲတို့ ရဲ့ အကြောင်းဟာ နိုင်ငံကျော်တင်မက ... ကမ္ဘာကျော် ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် အဖြစ်ပါ လူသိများ ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ...။

“ငါလည်း စုံစမ်းပေးပါ့မယ် မြဲရယ် ... ကိုပြေညီခံနဲ့ အသေတွဲနေတဲ့ “နေဝဏ္ဏ”နဲ့ ငါနဲ့ လည်း သိနေခင်နေတာပဲဟာ ...”

“အဲဒီ ကိုဝဏ္ဏ ဆိုတာကိုလည်း စောင့်ကြည့်ရဦးမယ် ... သူပါနဲ့ပြီ ဆိုရင်တော့ ... ဒါသေချာပြီ ...”

မလတ်က တဟားဟား အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည် ။

“ကမ္ဘာကြီးသာ ပြားရင်ပြားသွားမယ် ...နေဝဏ္ဏကတော့ ဘယ်တော့မှ နဲ့လိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“နင်က ကိုဝဏ္ဏ ကျတော့ အဲလိုပြောတယ် ...ငါ့ရဲ့ ပြေကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကမ္ဘာပြားမှာ နဲ့ ချီပြီး နင်မပြောရဲသလဲ”

မလတ်က မဖြေရှင်းတတ်သဖြင့် “ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ...” ဟု သာ လုံးချလိုက်ပါသည် ။ ပြီးမှ သတိတရနှင့် ...

“ငါ့ကို ကိုဝဏ္ဏက တစ်ခါက ပြောဖူးတာရှိတယ် ... ကိုပြေညီဇံဟာ နင်တစ်နေ့ကျ စိတ်လည် ဘဝပြောင်းပြီး ယောက်ျားလျာ ပြန်ဖြစ်သွားမှာ ကိုပဲ အမြဲစိတ်ပူပြီး တထင့်ထင့်နဲ့ ဆိုပဲဟဲ့ ... နင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာက ရယ်လည်း ရယ်ရပါတယ် ... နင့်ကို ဟိုကယောက်ျားလျာ ဖြစ်သွားမှာ ပူ ... နင်က သူ့ကို မိန်းမလျာဖြစ်သွားမှာ ပူ ... နင်တို့လို အဖြစ်မျိုးတော့ အတွဲတစ်သန်းမှာ တောင် တစ်တွဲမရှိနိုင်ပါဘူး ...”

“ဒါပေမဲ့ သူ ပူနေတာက ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး ... ငါပူတာကသာ အခု... အခု...”

မြမှာ စကားကိုတောင် ဆုံးအောင် ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ကာ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲနေအောင်ပင် ခံနေရပါတော့သည်။ ။ မလတ်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို သနားလှပေမယ့် ခံစရာရှိ ခံပစ်လိုက်ပြီး ပြီးသွားနိုင်တာမျိုးကသာ အရာရာအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြေသိမ့်နိုင်ခြင်း မျိုးမို့ ... တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင် ...

“တကယ်လို့ ဟာ... နင့်သံသယဟာ မှန်နေခဲ့ပြီ ဆိုပါတော့မြရယ် ... နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ ဆိုတာရယ် ... နင့်မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကို နင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းမလဲဆိုတာရယ်ကို နင် ကြိုစဉ်းစားထားဖို့ တော့ လိုလိမ့်မယ်”

မြရဲ့ မျက်နှာက စုတ်ပြတ်ပျက်ယွင်းသလို ဖြစ်သွားရကာ ...

“မသိဘူး ... မသိဘူး ... တခြားလူတွေကို မပြောနဲ့ ... ငါ့မိသားစု သုံးယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင် အောင်တောင် ငါ့မှာ မနည်းကြိုးစားရဦးမယ် ... သူ့ကိုတော့ ... အင်း... သူ့ကိုတော့ ဖြစ်ပြီးမှ ဆိုရင် တော့ အပြစ်တင်နေလို့ လည်း အလကားပဲ ... ဒီကိစ္စမျိုးဟာ ရှေးဘဝကဝဋ်ကြွေးနဲ့

လည်း ဆိုင်ချင်ဆိုင် နေမှာ ...ကိုယ်က ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ကြတာမျိုး ဟုတ်
ချင်မှ ဟုတ်မှာ ...မသိဘူးဟာ ...သူ့အပြစ်တော့ ဘာမှ ရှိမယ် မထင်ဘူး
... တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ငါ့အပြစ်ချည်းပဲ ...”

“ဘာဆိုင်လဲဟဲ့”

“သူနဲ့ဘေးမှာ မမခိုင်ကြီး ရှိနေတာကို ငါပဲဝမ်းသာအားရသဘော
တွေ တူခဲ့တာ ... ငါ့အိမ်က သူ့ကို ဘာမကြိုက်နိုင်ဘူးလဲ ... ဘာတွေ သံ
သယရှိနေသလဲ ဆိုတာကိုပဲအမြဲ တဗျစ်ဗျစ် တတောက် တောက်နဲ့ စ
ကားကြုံတိုင်းပြောပြောနေမိတာ ... ခုတော့ စိုးရိမ်လို့ အမြဲသတိပေးနေ
ရာ မရောက်ဘဲ ...ဒီအကြောင်းကိုချည်း ထပ်ခါတလဲလဲနဲ့ သတိတရ စိ
တ်ဝင်စားလာအောင် တွန်းအားပေးနေမိသလို ဖြစ်သွားတာမျိုးလား မ
သိဘူး ...”

မလတ်က “ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဟယ် ...စုံစမ်းမယ်... စုံစမ်းမယ်
...ကဲ ... တော်တော့”ဟု စကားစကို မြန်မြန်ကြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါတော့
သည်။ မြဲမှာ တော့ “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဆို” ဟူသော လိမ်ဖယ်ဖယ် အသံ
ဆိုးကြီး တစ်ခုကို ဦးနှောက်ထဲက ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ထုတ်ပစ်လို့ ကို မရ
နိုင်ပေ ...။

လောကကြီးဟာ တရားကျစရာတော့ အကောင်းသား ...။ ပြေညီဇံ
ဆိုတဲ့ ကိုယ်ဟာ ဒီလိုဗရုတ်သုတ်ခ အဖြစ်အပျက်တချို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံ
တွေ့ရဖို့ အတွက် အိပ်မက်တောင်မှ မက်ထားမိခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဟိုး
ကလေးပေါက်စနဲ့ ငယ်ဘဝကတည်းက အဖေအမေတို့ ရဲ့ လုပ်ငန်းသ
ဘောအရ တစ်နေ့တစ်နေ့ တွေ့လိုက် မြင်လိုက်ရတဲ့ မိန်းမတွေ ...မိန်းမ
တွေဆိုတာ ... ခုအသက်အရွယ်ထိဆိုရင် ရာနဲ့ ထောင်နဲ့ မျှမက ...သော

င်းနဲ့ သိန်းနဲ့ ကိုချီနေပါပြီဆိုရင် ... ဒါအပိုပြောတာပါဟု မထင်စေချင် ...။

အဲဒီလောက် မိန်းမတွေ အများကြီး တွေ့နေရတဲ့ အထဲကမှ သွားကြိုက်လိုက်မိတာကတော့ Tom Boy (ယောက်ျားလျာမ)လေး တစ်ယောက်ကိုပါတဲ့ ...။ အဲဒီကတည်းက ကိုယ့်ရဲ့ ဗရတ်သုတ်ခ ကမောက်ကမ ဇာတ်လမ်းက စတင်ခဲ့တာ။ ကိုယ်ကြိုက်တာက ယောက်ျားလျာ၊ ကိုယ်သွားကြိုက်မိတဲ့ ယောက်ျားလျာရဲ့ မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ အဲဒီယောက်ျားလျာ မိန်းမလေးကိုယ်တိုင်က ထင်နေကြတာကတော့ ကိုယ်က မိန်းမလျာ ...။

ကဲ ...အဖြစ်က အဲဒီမှာ တင် ဆိုးနေပြီ မဟုတ်ဘူး လား ...။ ဒါပေမဲ့ ပြေညီဇံဟာ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျောနိုင်လှသလောက် စိတ်တိုဒေါသကြီးတတ်သော ခိုင်မြဲမြဲကို အဲဒီတုန်းကတော့ တကယ့်ကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲနဲ့ အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့မိတာပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ခုထိ ယုံကြည်နေဆဲ ...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမို့ လျော့ပြောတာလည်း မဟုတ်...၊ ဖော့ပြောတာလည်း မဟုတ်ပါ ...။ ခိုင်မြဲမြဲကို အတော်ကလေးမှ တကယ့်ကို အတော်ကလေး ချစ်ခဲ့မိတဲ့ အတွက် စေ့စပ်ဖြစ်လိုက်ကြတဲ့ အထိကို ရောက်ရှိခဲ့ပြီးသား မဟုတ်လား...။

ပြေညီဇံ သူငယ်ချင်း မောင်နေဝဏ္ဏရဲ့ အဆိုအမိန့်တစ်ခုကတော့ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ တွေ ဒန်ပေါက်မကြိုက်ကြဘူးလား ... ကြိုက်တယ် ...အေး ...ဒီလိုဆိုရင် ...ကြေးအိုးကျတော့ရော ...ကြိုက်တာပဲ မဟုတ်လား ...ဒါဖြင့် ...လက်ဖက်ရည်ကော ...ဒါလည်း ...ကြိုက်တာပဲ လေ ...ကဲ ...အဲဒါကိုပဲ ကြည့်ကြပေါ့ဒန်ပေါက်ကို ကြိုက်လှချည်ရဲ့ မို့ လက်ဖက်ရည်တော့ မကြိုက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ လုံးဝမရှိနိုင် ...မဖြ

စံနိုင်ဘူးကွ ...အဲဒီလိုပဲလို့ သာမှတ် ...

ငါဆိုရင် အခုလက်ရှိအခြေအနေမှာ ...ရှုပါအောင်ကိုလည်း ချစ်တယ် ...ခင်သိင်္ဂီ ကိုလည်း ချစ်တာပဲ ... ဒါပေမဲ့ ခင်ဖုန်းနဲ့ အခုထပ်တွေ့တယ် ...ဒန်ပေါက်နဲ့ ကြေးအိုးကို ကြိုက်ပြီးသားမို့ လက်ဖက်ရည်ကို မကြိုက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ငါ သိအိုရီထဲမှာ မရှိဘူးကွာ ...”

“ဒါဖြင့် မင်း အဲဒီလောက် ဟိုလည်း ကြိုက်၊ ဒီလည်း ကြိုက် တစ်ကြိုက်တည်း ကြိုက်နေရင် ...လက်ထပ်ဖို့ မိသားစုဘဝထူထောင်ဖို့ ကျတော့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... အဲဒီအခါကျရင်တော့ မင်းရဲ့ ဥပမာအရ ဒန်ပေါက်ရယ် ကြေးအိုးရယ် လက်ဖက်ရည်ရယ်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း မှာ စား ထည့်လိုက်ရင်တော့ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်ကြီး ဖြစ်ပြီး မင်းဒုက္ခရောက်မှာ ပဲ ...”

“အဲဒါကြောင့်မို့ ခုချိန်ထိ ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်ကာလ အစီအစဉ်တွေထဲမှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆိုတာ ကြီးကို ငါကထည့်ကိုမထားသေးတာပေါ့ ...ဒါပေမဲ့ မပြောနိုင်ပါဘူး ...ငါလည်း တစ်နေ့ကျ အိမ်ထောင်ပြုချင်ပြုမှာပေါ့ ...ဒန်ပေါက်နဲ့ ကြေးအိုးကိုတော့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ဘယ်လိုမှ စားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ...အဲဒီအချိန်ကျရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူက နေရာအယူနိုင်ဆုံး ဖြစ်မလဲ ...အဲဒါက အဖြေပဲ... အဆုံးအဖြတ်ပဲလေ ...”

“မင်းဟာကကွာ ...”

“ယောက်ျားကောင်း မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောချင်လို့ လား ဖိုးပြေ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က တော့ ဘယ်တူပါ့မလဲကွာ ...ငါလူကောင်းမဟုတ်ပေမယ့် လူယုတ်မာမဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲဟာ ...”

“မင်း နောက်ထပ် အသစ် အသစ်တွေ ထပ်ကြိုက်လာပြန်တာကိုတော့ ငါကဘာမှ မဝေဖန်ချင်ပါဘူး ...ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ...ဖြစ်တတ်ပါတ

ယ် ...ဒါပေမဲ့ ခင်ဖုန်းကို ထပ်ကြိုက် လာပြီ ဆိုရင်တော့ ရူပါအောင့်ကို ဖြတ်လေ ...ခင်သီဂီကိုလည်း အပြတ်ပြောပစ်လိုက်တော့လေ ...”

“ဟာ ...လောကကြီးမှာ ကိုယ်နဲ့ ရည်းစားတော်ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြတ်ရတာ လောက် ဒုက္ခရောက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ညစ်ရတာမျိုး မရှိတော့ဘူး ကိုယ့်လူရေ ...ကြုံဖူးပြီးပြီခင်ဗျ ...ငိုယိုဒေါသထွက်ကြပြီး လူယုတ်မာကြီးလည်း ဖြစ်ရရဲ့ ...ပြီးကျတော့လည်း ပြတ်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး ...ဒီအတိုင်း မပြတ်တာထက်ဖြစ်ပြီးမှ မပြတ်တာက အဆရာထောင် ပိုဆိုးသေးတယ် ... ပြတ်သွားပြီးရင်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်က စဖြစ်ပစ်လိုက်တာကို ခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နာကြည်းမှုဟာ ဘာနဲ့ မှ ကို မတူဘူး ...အင်မတန်ပြင်းထန်ဆိုးဝါးသတဲ့ ကွ... သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ် ...”

“အဲဒါနဲ့ ပဲ မင်းက”

“ငါကတော့ မဖြတ်ဘူး ...တန်းတူလည်း ဆက်ချစ်နေနိုင်တယ် ...မကျေနပ်ရင် ငါ့ကိုသာ လာဖြတ်ကြ ...ငါကတော့ စိတ်မနာဘူး ...ကျေနပ်တယ် ...ခွင့်လွှတ်တယ် ...ဒါပဲ”

အဲဒီတုန်းကတော့ ပြေညီဟာ နေဝဏ္ဏကို အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းမို့သာ ဘာမှ ထပ်မပြောဖြစ်တော့တာ ဒီကောင့်ရဲ့ ခံယူချက်တွေ ...လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ကြည့်ရလှတာ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ လည်း တစ်ယောက်မကောင်း၊ တစ်ယောက်ပြောင်း ကိစ္စတွေကို မြင်တွေ့နေ ရပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်လာလိမ့်မယ်ကို မထင်ခဲ့။

ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်တဲ့ တစ်နေ့မှာ တော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အစအဆုံး တာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်ပေးရတဲ့ မျက်နှာကြီးမင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုက သတို့ သမီးအရန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝကို

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကမောက်ကမနဲ့ ပြောင်းပြန်ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်သလား ထင်ရလောက် အောင်ကို ...။

“ကိုကို ... ကိုကို” အခွန်းချင်းထပ်ကာ နွဲ့တဲ့ တဲ့ ကလေး မူတတ်တဲ့ ...မချစ်မိဘဲ မနေနိုင်စရာလေးရဲ့ နာမည်က “မလိုင်လုံး”ဟု ခေါ်ပါတဲ့ ...။ နာမည်ကအစ အသည်းယားချင်စရာကလေးဟာ အမြဲတစေ ဆောင့်အောင့်ဒေါသထွက်နေတတ်တဲ့ မာကျောကျော ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ခိုင်မြဲမြဲကို ကိုယ့်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲဦးနှောက်ထဲ အသိစိတ်ထဲမှာ ပါမှုန်ဝါးဝါးနဲ့ မဝီမပြင် ဖြစ်လာစေတော့တာ ... ကိုယ်ဟာ မထင်မှတ် မရည်ရွယ်ပါပဲ ကိုယ်တိုင်ကမနှစ်သက်လှတဲ့ သူငယ်ချင်း နေဝဏ္ဏရဲ့ နေရာကို ရောက်မှန်း မသိရောက်ခဲ့ပြီ ...။

အဖြတ်ခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နာကြည်းမှုဟာ အင်မတန်မှ ကို ပြင်းထန်ဆိုးဝါး၊ သိပ်ကြောက်ဖို့ လည်း ကောင်းသတဲ့ ။

ခိုင်မြဲမြဲ ဆိုတဲ့ Tom Boy တစ်ဖြစ်လဲကတော့ ဓားနဲ့ တောင်လိုက်ထိုးမလားလို့ မဆိုနိုင်ပေ ...။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူရည်းစား ဆိုပေမယ့်လည်း ရှေ့ရှေ့အတွေ့အကြုံများ အရကော အပြစ်မကင်းသူပီပီပါ ပြေညီကတော့ မြဲကို အတော်ကြီး လန့်လှပါသည် ။ ဒါဆိုရင်လည်း မလိုင်လုံးနဲ့ ခပ်ကင်းကင်း နေကြည့်လေ။

မရတော့ပါ ...။ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့ပါ။ နေဝဏ္ဏဟာ ရူပါအောင်နဲ့ ခင်သီဂီတို့ နှစ်ယောက်တောင် ဒီလောက်တောင် လှတပတ ငုတ်တုတ်တွေ ရှိပါရက်နဲ့ ခင်ဖုန်းမှ ခင်ဖုန်း လောလော လတ်လတ် အဖြစ်တွေ သည်းနေရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ခုတော့ ကိုယ်သိပြီ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပြီ။ သို့သော် ဒီကောင့်လိုတော့ ကိုယ်က နှစ်ယောက် ပေါင်းကြီး တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းရှုပ်စိတ်ရှုပ်လည်း မခံနိုင် ...။

မလိုင်လေးကို မြဲထက် ပိုချစ်လို့ လားဆိုတာတော့ သိပ်မသေချာလှပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုလောလော ဆယ် ပိုသာယာပျော်ရွှင်နေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ ...။ ခုလောလောလတ်လတ် ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဟာ မြဲထက် မလိုင်ကိုပဲ ပိုရွေးချယ်လိုသည် ။ ဒါပေမဲ့ မြဲနဲ့ က စေ့စပ်ပြီးကြသည် အထိ အတိအကျအသေအချာကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပြီးပြီ ...။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးမိပြီထင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ အတွက် ကြောင်းလမ်းစေ့စပ်မှုတွေ လုပ်ပြီးတဲ့ အခါကျမှ ...အဲဒီမိန်းကလေးထက် ပိုချစ်နိုင်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တဲ့ သူ တစ်ယောက်ကိုထပ်ပြီး တွေ့လာခဲ့တဲ့ အခါ ...။

ကိုယ်တိုင်လည်း သစ္စာဖောက် သစ္စာဖျက် နာမည်ပျက်ကြီးနဲ့ စွဲထင်မသွားရလေအောင် ...၊ ကျန်ရစ်ရမယ့် မိန်းကလေးအတွက်လည်း နာကျင်ခံခက်ရမှုတွေ သက်သာရလေအောင်၊ ဘယ်လို နည်းလမ်းမျိုးကို သုံးရင်များ အဆင်ပြေချောမွေ့၊ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာကြရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား တို့ ထင်ပါသလဲ ...။

“ကိုကို ... ကိုကိုရေ ...အတွေးရေယာဉ်ကျောထဲမှာ နစ်မျောရင်း နစ်မျောရင်းနဲ့ အတွေး ပင်လယ်ကြီးထဲအထိ ရောက်သွားတဲ့ ကိုကိုရေ ...”

“အာ ... အာ ... ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... ဆောရီး ...”

“ဟီဟီ ...ဒီလောက်တောင် တောင်းပန်ဖို့ လည်း မလိုပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ပြောပါ ... ဘယ်ရည်းစားအကြောင်း စဉ်းစားနေလဲ ...”

“အရင်ရည်းစား ...”

“ဟီဟီဟီ ...”

မြ ဆိုရင်တော့ အခုလောက်ရှိရင် ဒေါသက ထွက် လာလောက်ပြီ။ မလိုင်လုံးတို့ ကတော့ တဟိဟိနှင့် လောကကြီးဟာ သူ့အတွက် ရယ်စရာ နှင့် ပျော်စရာများ သာ ပြည့်နှက်လို့ နေပုံရသည် ။ သူက အဲဒီလိုဆိုတော့ သူနဲ့ တွဲဖက်နေရတဲ့ သူမှာ လည်း အလိုလိုနေရင်း ပျော်တတ်လာရတာ အဆန်းတော့မဟုတ်ပေ ...။ သူ့ကို “ချစ်တယ်” လို့ မရည်ရွယ်ပါဘဲ လွှတ်ခနဲထွက်သွားမိစဉ်ကတောင် ချက်ချင်းပင် “ဘယ်နှယောက်မြှောက်လဲ” တဲ့ ။

မလိမ်ချင်လို့ “နံပါတ်(၂)”လို့ ဖြေမိတော့လည်း “ဟီဟီဟီ”ပဲ ...။ အဖြေကတော့ ခုထက်ထိ ပြန်မပေးသေး။ မပေးဆို ပြေညှီ ဘက်ကလည်း အတင်းအကျပ် မတောင်းဆိုမိသေးတာလည်း ပါတာပေါ့ ...။ ဝဏ္ဏလို ခေါင်းရှုပ်မခံနိုင်တဲ့ ပြေညှီက တစ်ဖက်မှာ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ဖြစ်ပြီး ကာမှ တစ်ဖက်ကို အတိအလင်း သေချာချင်သည် လေ ...။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ကမထိန်းနိုင်လိုက်တော့ ခုဆိုရင် ဘာရယ်ညာရယ်လည်း အတိအကျပြောဆိုမထားကြပါဘဲနှင့် ပြေညှီနဲ့ မလိုင်တို့ ဟာ တတွဲတွဲ ...။ နားလည်မှု စုံတွဲကြီးသဖွယ် ဖြစ်လို့ ...။

“ကိုကို ... မနွေက Wig (ဆံပင်တု) တစ်ခု ပြီးသွားတာ ရေလည်မိုက်တယ်ဆို ...မင်းသမီး (- - -)ကို ပေးမလို့ ဆို ... မလိုင်ရော မကြည့်ရဘူးလား ...”

မလိုင်အပေါ် ပြေညှီက ပိုသဘောကျမိတဲ့ အချက်ဟာ ...ပြေညှီရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အလုပ်အပေါ်မှာ မြဲထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဂုဏ်ယူအားကျတတ်လွန်းလို့ ပါပဲ။ မြနဲ့ မြရဲ့ မိဘ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကတော့ အားကျ ဂုဏ်ယူဖို့ ထက် ရှက်ရွံ့စိတ်ပျက်ဖို့ ကိုပဲ အားသန်နေတတ်ကြ တာမျိုးလေ။

“ပါလာတယ် ... ဒီကအပြန် ဝင်ပေးမလို့ ... ကြည့်မလား ...”

“ကြည့်မှာ ပေါ့ ... တပ်ကြည့်လို့ ရော မရဘူးလား ...”

“ရတယ် ... စွပ်ချလိုက်ရုံပဲ ... ဘယ်သူနဲ့ မဆို အဆင်ပြေတယ် ...”

“မလိုင် ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ကိုကို တစ်ခုလုပ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးမလား ...”

“ပေးပါတယ် ... တပ်ကြည့်ဦးလေ ...”

“ပိုင်တယ်ကွာ ... အဲဒါကြောင့်လေ မလိုင်က ကိုကိုနဲ့ သိကျွမ်းခင်မင်ရတာကို သူငယ်ချင်းတွေ ကြားထဲမှာ အမြဲကြွားတာသိလား ... သူတို့မှာ လေ ပါးစပ်တွေကို အဟောင်းသားနဲ့ ပြေညီဇံချုပ်တဲ့ အင်္ကျီမှ ဝတ်ချင်ရတာနဲ့ ... ပြေညီဇံဆီက အလှအပရေးရာ ညွှန်ကြားချက် အကြံပြုချက်တွေကို လိုချင်ရတာနဲ့ ... မလိုင့်ရဲ့ ဖိနပ်ကလေးတွေကိုမှ သွားရည်တတောက်တောက် ကျရတာနဲ့ ... ဟီဟီ ... ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီ ပြေညီဇံကမှ သူတို့ ကိုမှ မချစ်တာဘဲ ... နော် ... ကိုကို ... သနားစရာ မကောင်းဘူးလား ... မလိုင်ကတော့ ခေါင်းကို ဟောဒီလို ခပ်မော့မော့ထားပစ်လိုက်တယ် ...”

ပြေညီဇံရဲ့ မျက်နှာကား အလိုလိုနေရင်းကို ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်နေတော့ပြီ။ မြဆီက ဘယ်တော့မှ မရခဲ့တဲ့ ဒီလိုစကားနဲ့ ဒီလိုဂုဏ်ယူပျော်ပိုက်သော မျက်နှာတွေကို မလိုင့်ဆီကမှ ပြေညီကရရှိဖူးတာလေ ...။ မလိုင်ဟာ သူ့ရဲ့ နံဘေးက လူကို ပြေညီဇံအဖြစ် လူမသိသိအောင် ကြွားဝါနေလိုချိန်မှာ မြကတော့ အဲဒီလို သိသွားကြမှာ စိုးလွန်းလို့ ကို တမင်တကာကြီး လိုက်ဖုံးဖိနေတတ်တဲ့ အဖြစ် ...။ သိပြီးသားလူတွေထဲမှာ ကျတော့ ပြေညီရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကို မလိုင်က စကားမစပ်၊ စပ်အောင် ထည့်ပြော ဝါကြွားတတ်ချိန်မှာ ... မြကတော့ တစ်ယောက်

ယောက်က ကြုံလို့ အကူအညီတစ်ခုခု တောင်းချင်လို့ ထည့်ပြောလာရင် တောင် မျက်နှာကြီးရဲပြီး ဆက်မပြောချင်သလိုလို ... မကူညီချင်သလို လိုနှင့် ယောင်ဝါးပစ်တတ်တဲ့ အဖြစ် ...။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိကြတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မောင်နှမသားချင်း ဆွေမျိုးလည်း နည်းပါး လှတဲ့ ပြေညီဇီဟာ မထင်မှတ်ဘဲ သံယောဇဉ် တွယ်သွားမိခဲ့တဲ့ အဲဒီ Tom Boy မ,ကလေး ခိုင်မြဲမြဲကိုပဲ အချစ်ရဆုံးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်ထားခဲ့မိတာ ... သေချာကြီး ပြန်စဉ်းစားမိတော့မှ ပြေညီဟာ မြထက် ကိုယ့်ရဲ့ အလုပ်အကိုင်ပေါ်မှာ ပိုပြီးသံယောဇဉ် တွယ်နေရတော့တာကို သိမှန်းမသိ ... သိလာခဲ့တာ။

ဝမ်းနည်းပါတယ် မြရယ် ...။ မလိုင်က ကိုယ်နဲ့ ပိုကိုက်ညီနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ် ...။

ပြေညီဇီက ကိုယ့်ရဲ့ နံဘေးမှာ တစ်ပါတည်းပါလာခဲ့သော Wig (ဆံပင်တု)ထည့်ထားသည့် သားရေဘူးကို ဆွဲယူကာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ဖြစ်နေကြသည့် စားသောက်ဆိုင်မှ စားပွဲငယ်ကလေး ပေါ်သို့ တင်လိုက်ပါသည် ။ သားရေဘူးမှ ဇစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ တော့ အရင်ဆုံး ထွက်လာသည့် ပဝါပါးစလေးကို ကြည့်ကာ ...

“ဟမ် ... အဲဒါကကော ဘာလဲ ကိုကို ...”

“ပဝါလေ ... ဆံပင်တုစွပ်ပြီး အဲဒီပဝါကိုပါ ခေါင်းမှာ စီးချင်စီး ...ခြုံချင်ခြုံ ...တစ်လက်စ တည်း Fashionable ဖြစ်နေအောင် ကိုယ် ထွင်ပေးထားတာ”

“ဆံပင်တုက လှကလှနဲ့ ပဝါကြီး စည်းလိုက်တော့ ... သူ့အလှကို ကွယ်မသွားဘူးလားလို့ ...”

“မကွယ်ဘူး ... စည်းနည်းရှိမယ်လေ ... ကိုယ်ပြမယ်”

ထိုစဉ်မှာ ပင် မဟုတ်တာကို ကျိတ်လုပ်ထားတတ်သူတို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အလိုလိုနေရင်း လျင်ပြီးသွက်ပြီး ဖြစ်နေတတ်သည့် မျက်စိအစုံတို့က စားသောက်ဆိုင်ကလေးထဲ လှမ်းဝင်လာသည့် ခိုင်မြဲမြဲနှင့် တင်မလတ်တို့ကို လှမ်းမြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ပါသည်။ သူတို့ကတော့ ကိုယ့်ကို မမြင်သေး။ အင်း ... နောင် ဆိုရင်တော့ အရင်တစ်ယောက်နဲ့ သွားတတ်လာတတ်တဲ့ နေရာမှန်သမျှကို နောက်လူတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်မသွားမိဖို့ ပညာတွေကို ဝဏ္ဏထံမှ သင်ကို သင်ယူထားရတော့မည် ထင်ပါရဲ့ ...။

ပြေညီက ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဆံပင်တုကို ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်မှာ ပဲ စွပ်ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးလျှင်တော့ ပဝါပါးစလေးကို ခေါင်းပေါ် ... မေးစေ့နားနှင့် ပခုံးစွန်းအထိ မကျတကျလေးဖြစ် အောင် မခွဲတရို့ စတိုင်နဲ့ တင် ...။

မလိုင်ကတော့ စိတ်ထဲ ဘာမှ ရှိဟန်မတူ ... “လှလိုက်တာ ... လှလိုက်တာ”ဟု အဆက်မပြတ်သာ ရေရွတ်ရင်း ... ဘာပုံကြီး ပေါက်နေတော့မည် မသိသော ပြေညီပုံစံ ပျက်ယွင်းယွင်းအတွက် ... “ရယ်စရာကြီး” ဆိုတာလောက်တောင် စိတ်ထဲရှိဟန်မတူ ...။ ဒီနေရာမှာ သာ မြဲ ဆိုရင်တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ခုလည်း ပဲ ဘာဖြစ်မလဲ စောင့်ကြည့်လေ ...။

ပြေညီက ချက်ချင်းပြန်မချွတ်သေးဘဲ ဒီအတိုင်းဆက်ထားကာ မလိုင်နှင့် စကားဆက်ပြောနေ လိုက်ပါသည်။ မြဲတို့ ဘက်သို့တော့ တစ်စက်မှ မျက်စိမရောက်စေရ ...။ ပြေညီနှင့်မြဲတို့က မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွေမို့ မလိုင်က မြဲတို့ကို ကျောပေးလျက်သား ...။

စားသောက်ဆိုင်မှာ ပြေညီတို့ စားပွဲနှင့် နောက်စားပွဲတစ်ခုသာ လူရှိလျက် လူရှင်းလှသော်လည်း ပြေညီရဲ့ ပေါက်ကရပုံစံကြီးကို ကျန်စားပွဲနှင့် စားပွဲထိုး ကောင်ကလေးများက မြင်ကုန်ကြကာ ကွဲစိကွဲစိနှင့် ပြီးသူပြီး ရယ်သူရယ် ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ တော့ သမီးရည်းစားစုံတွဲ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နောက်နေကြတာဟု လောက်သာ အလွန်ဆုံး ထင်ကြလိမ့်မပေါ့ ...။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ကြည့်မနေလည်း ဘဲ မြင်နေနိုင်သည့် မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းများမှ တစ်ဆင့် မြဲရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြေညီက လှမ်းမြင်လိုက်ပါသည်။

မြခမျာ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီရဲမည်းမှောင်သွားကာ လူကပါယိုင်လဲကျတော့မလို ဖြစ်သွား ရှာပါသည်။ သူနံဘေးမှ တင်မလတ်ကတော့ သူငယ်ချင်းကို ဖေးမနိုင်ဖို့ ဝေးလို့ နေရာတင် မျက်လုံးကြီးပြူး၊ ပါးစပ်ကြီးဟကာ မလှုပ်မယှက် ...။ ပြေညီက မျက်နှာပေးကို ပိုမိုပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထားလိုက်တာ ... ခေါင်းပေါ်က မခွိုတရို့ ပဝါစကို လည်ပင်းအထိ ဆွဲချကာ ရစ်ပတ်စည်းနှောင်ပြ လိုက်ရင်း ...

“သေချာကြည့်နော် ... ဒီပုံကြိုက်သလား ...”

“ကြိုက်တယ် ... ဒီနေရာမှာ ဒီလိုအလန်အလန်လေးတွေဖြစ်နေတာ တော့ သိပ်မကြိုက်ဘူး... မလိုင့်ကို လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ ဒီတိုင်းပဲ အဖြောင့်ချ”

မလိုင့်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်က ပြေညီ နားရွက်နားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။
။ သူစိမ်းမိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ဤမျှလောက်အထိ ရင်းနှီးနေခြင်း ဆိုသည် ကို ခုချိန်မှာ မြခေါင်းထဲဝင်ကိုဝင်လာမှာ မဟုတ်ပါ ...။ ပြေညီက ဆံပင်ဖြောင့်ကလေးတွေဝဲခါသွားအောင် မလိုင့်လက်ကလေးကို ခေါင်းယမ်း ရှောင်တိမ်းပြလိုက်ရင်း ... မိန်းကလေး

တော်တော်များများ သုံးစွဲတတ်ကြသည့် လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်သော (မလိုင်ဆိုလျှင် အတော်ကြီး ကျွမ်းကျင်စွာ ချစ်စရာကောင်းအောင် ထုတ်သုံးတတ်သော) မျက်စောင်းတစ်ခုကို မလိုင်ထံ ထိုးပြလိုက်လျှင် ... မလိုင်ထံမှ အဆက်မပြတ်တော့သော “တဟိဟိ” အသံက မတိုးမကျယ် စည်းချက်ညီစွာပင် ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ။

စည်းချက် ဝါးချက်မညီ ... ကိုယ်နေဟန်ထားပါပျက်ယွင်းကာ လဲပြိုမကျအောင် အနိုင်နိုင် ထိန်းရင်း နေရာမှ လှည့်ပြန်ပြေးသွားသူကား ခိုင်မြဲပင်တည်း။ စိတ်မကောင်းပါဘူးမြဲရယ်။ မြင့် အတူ လိုက်ပြေးသွားသော တင်မလတ်က လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်နေသေးတာမို့ နှစ်ယောက်လုံး ပျောက်သွားတဲ့ အထိ ခဏစောင့်ပြီးမှ ပြေညီက Wig ကိုချွတ်ကာ ဘူးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပါသည်။ ။

“ပဝါမယူဘူး ... မကြိုက်ဘူး ... Wig ပဲပေးနော် ...”

“ရတယ်လေ ...”

လည်ပင်းက ပဝါကိုလည်း ပြန်ဖြုတ်ရသေးသည်။ ။ စားပွဲထိုး ကောင်ကလေးတွေနှင့် ...တခြား စားပွဲမှ စုံတွဲငယ်တစ်တွဲကတော့ ပြေညီနဲ့ မလိုင်တို့ ကို အားကျပျော်ရွှင်သော အကြည့်တို့ နှင့်ကြည့်ကာ ပြီးရယ်ကြလျက်သား။ ငတုံးကလေးတွေ ...။ မင်းတို့ ဆိုင်ကို ကိုယ်က ခုနက လှည့်ပြေးသွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လည်း လာဖူးတယ်လေ ...။ စုံတွဲတွေချည်း အလာများ တဲ့ ဆိုင်မို့ ... မမှတ်မိ မသိရှိကြတာပဲလား ...။

“လာ ... သွားကြစို့ ...”

“မရဘူး ... ဟိုမင်းသမီးအိမ် ရောက်တဲ့ အထိ ဒီဆံပင်တုကြီးကို လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကိုကို စွပ်သွားရမယ် ... ဟိဟိ ...”

“ဟားဟား ... အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဆိုးပြန်ပြီ ... တော်ကြာကျ မြင်တဲ့ လူ
တွေက မလိုင်တော့ အခြောက်နဲ့ တွဲပြီလို့ အတင်းတုတ်ကြမှာ ပေါ့ ...”

“ဟီဟီ... ဒီပုံလား ဒီပုံကြီးလား ... ဆံပင်တုမပြောနဲ့
နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပြီး ... အိုင်းရှဲဒိုး (EyeShadow) တွေ ထည့်ရင်တောင်
အခြောက်ပုံကတော့ ဘယ်လိုမှ ပေါက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ... မသကာ
... အရူးလားပဲ ထင်ကြမှာ ... ဟီဟီဟီ ...”

ကဲ ... မကွာလား ...။ မြဲ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာတွေကို
ပြေညှိရင်ထဲက ခဏနှင့် ဖျောက်ထုတ်နိုင်လိုက်ပါသည် ။

*